

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 20S/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201433
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:1020201433.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Kadlicovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Eriky Tischlerovej v právnej veci žalobcu: A. A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Palestína, bytom C. D. XXX/X, XXX XX B. A., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, právne zastúpený: Mgr. Toni Khuri, advokát so sídlom Dlhé diely II/3, 841 04 Bratislava, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2020/021931-018 zo dňa 04.09.2020, takto

rozhodol:

Súd rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2020/021931-018 zo dňa 04.09.2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalobcovi priznáva právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

Dňa 19.02.2018 žalobca podal žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky na správnom orgáne z dôvodu, že žalobca má na území Slovenskej republiky udelený trvalý pobyt najmenej štyri roky podľa § 43 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zákon č. 404/2011 Z. z.“). Žalobca dňa 22.04.2005 v meste Tyre v Libanonskej republike uzavrel manželstvo s občiankou Slovenskej republiky menom C. E., D. E., nar. XX.XX.XXXX. Žalobcovi bol dňa 27.03.2013 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava udelený trvalý pobyt na päť rokov na dobu do 27.03.2018.

Podaniu vyššie uvedenej žiadosti žalobcu predchádzalo administratívne konania, ktoré začalo dňa 28.08.2016 Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava vo veci zrušenia trvalého pobytu žalobcu na päť rokov podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. a dňa 16.02.2017 bolo vydané rozhodnutie č. p.: PPZ-HCP-BA6-702-29/2016-TPC o zrušení trvalého pobytu na päť rokov podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. Proti uvedenému rozhodnutiu sa žalobca odvolal prostredníctvom splnomocneného zástupcu a konanie o zrušení trvalého pobytu na päť rokov bolo odstúpené žalovanému. Dňa 16.02.2017 žalovaný vydal rozhodnutie pod č. p.: PPZ-HCP-BA2-2017/003066-003 o prerušení odvolacieho konania z dôvodu predbežnej otázky. Rozhodnutie o zrušení trvalého pobytu na päť rokov nadobudlo právoplatnosť dňa 28.01.2021.

Dňa 10.04.2018 bola na správny orgán doručená z Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru prostredníctvom žalovaného informácia, že vo veci žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky je potrebné postupovať podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona č. 404/2011 Z. z. Za dôvod zamietnutia žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky správny orgán označil dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

V predmetnom správnom konaní žalobca na výzvu správneho orgánu podal vyjadrenie, doručené dňa 30.05.2018, ku ktorému doložil vzdanie sa obvinenia zo spáchania prepašovania ľudí, zaslané advokátom A. F. G. a Oznámenie z Policajného dvora v Kodani o vzdaní sa obvinenia z pokusu terorizmu zo dňa 30.05.2016, kde sa uvádza, že Generálny prokurátor v Kodani sa rozhodol vzdať sa obvinenia voči žalobcovi zo spáchania pokusu terorizmu tým, že dňa 23.03.2016 spolu s ďalšími osobami pricestoval na letisko Kodaň v súvislosti s prípravami na teroristický útok v neurčitý čas a miesto v Dánsku, čo sa nepodarilo, keďže bol žalobca zatknutý na letisku Kodaň dňa 24.03.2016. Z uvedeného vyplýva, že nebola vznesená žiadna trestná vec z pokusu terorizmu, avšak trvá sa na obvinení z prepašovania ľudí. Zároveň bol upovedomený, že môže požiadať o náhradu škody za zatknutie, čo žalobca aj využil. V tejto súvislosti doložil aj oznámenie, v ktorom sa uvádza, že Ríšsky prokurátor priznal sumu náhrady vo výške 114 200,- DKK (v prepočte 15 344,72 Eur). Žalobca zároveň žiadal, aby predložené dokumenty boli postúpené Slovenskej informačnej službe, aby došlo k výmazu informácií.

V nadväznosti na uvedené zistenia správny orgán prvého stupňa, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018 zamietol žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky z dôvodu, že je dôvodné podozrenie, že žalobca pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, alebo verejné zdravie podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 01.08.2018.

Žalobca napadol rozhodnutie prvého stupňa odvolaním a žalovaný v rámci odvolacieho konania na žiadosť žalobcu dňa 26.09.2018 oslovil Slovenskú informačnú službu o vyjadrenie, či existuje utajovaná informácia k žalobcovi. Dňa 26.10.2018 bola žalovanému doručená odpoveď zo Slovenskej informačnej služby, s ktorou sa žalovaný oboznámil, ale z dôvodu, že ide o informáciu utajovaného charakteru, táto odpoveď nebola a nie je súčasťou administratívneho spisu, pričom túto informáciu žalovaný považoval za nezverejniteľnú informáciu, podliehajúcu zákonu č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 215/2004 Z. z.“, príp. „zákon o ochrane utajovaných skutočností“).

Dňa 07.11.2018 žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2018/047382-005 prerušil odvolacie konanie vo veci zamietnutia žiadosti o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky z dôvodu návrhu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia vo veci trvalého pobytu založeného na utajovanej skutočnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky. Po pominutí dôvodov prerušenia odvolacieho konania žalovaný dňom 11.03.2019 pokračoval v konaní, pretože Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 z 12. decembra 2018 rozhodol o nesúlade ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Následne dňa 13.03.2019 vydal žalovaný rozhodnutie o odvolaní č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/004153-007, ktorým potvrdil prvostupňové administratívne rozhodnutie č. p.: PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018 vo veci zamietnutia žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky zo dňa 19.02.2018, a to z dôvodu podľa

ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z., účinného v čase vydania rozhodnutia. Rozhodnutie o odvolaní nadobudlo právoplatnosť dňa 22.03.2019.

Žalobca rozhodnutie žalovaného zo dňa 13.03.2019 napadol správnu žalobou, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019 tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: PPZ-LICP-BAZ-2019/00004153-007 zo dňa 13.03.2019 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave nadobudol právoplatnosť dňa 27.12.2019 a administratívny spis bol žalovanému doručený dňa 24.02.2020.

Žalovaný v nadväznosti na odôvodnenie zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019, zaslal na SIS žiadosť o vyjadrenie, či informácie uvedené v utajovanej písomnosti č. 65/152-D-88/2018-S zo dňa 10.10.2018 sú stále aktuálne a stále platné.

Dňa 28.02.2020 žalovaný vydal rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA2-2020/021931-004 o prerušení konania do doby posúdenia predbežnej otázky, t. j. do doby doručenia vyjadrenia SIS k utajovanej písomnosti č. 65/152-D-88/2018-S zo dňa 10.10.2018.

Dňa 14.04.2020 sa žalovaný oboznámil s utajovanou písomnosťou č. SIS-65/51-V-52/2020-S zo dňa 19.03.2020, ktorej pôvodcom je SIS a ktorá podlieha zákonu č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. Na základe uvedeného informácia, ktorou SIS disponuje, odôvodňuje zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky.

V nadväznosti na odpoveď SIS žalovaný dňa 20.04.2020 zaslal žalobcovi výzvu č. PPZ-HCPBA2-2020/021931-006 na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia v lehote 5 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy. Výzva bola žalobcovi doručená dňa 29.04.2020.

Dňa 07.05.2020 sa žalovaný oboznámil s utajovanou písomnosťou č. 65/51-V-52-2/2020 zo dňa 27.04.2020 a s utajovanou písomnosťou č. 65/51-V-52-1/2020 zo dňa 27.04.2020, ktorých pôvodcom je SIS, ktoré podliehajú zákonu č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. Na základe uvedeného, informácie, ktorými SIS disponuje, odôvodňujú zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky.

Dňa 28.05.2020 bola žalovanému doručená žiadosť splnomocneného zástupcu žalobcu o nahliadnutie do spisu a žiadosť o súhlas na jednorazové oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami, ktorých pôvodcom je SIS. Žalovaný zaslal uvedenú žiadosť o prístup k informáciám na SIS. Dňa 30.07.2020 bola žalovanému doručená odpoveď, ktorou SIS listom č. SIS-77/35-362-4/2020 zo dňa 23.07.2020 súhlas na jednorazové oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou splnomocnenému zástupcovi žalobcu, advokátovi Mgr. Toni Khuri, neudelila.

Na základe uvedeného žalovaný dňa 03.08.2020 opäť zaslal žalobcovi výzvu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia v lehote 5 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy. Výzva bola žalobcovi doručená prostredníctvom splnomocneného zástupcu dňa 10.08.2020.

K vyššie uvedenej výzve zaslal žalobca žalovanému vyjadrenie zo dňa 16.08.2020, v ktorom zotrval na svojom predošlom vyjadrení zo dňa 25.05.2020 (žiadal o súhlas na jednorazové oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami, ktorých pôvodcom je SIS) a žiadal, aby príslušný správny orgán pred vydaním akéhokoľvek rozhodnutia sa zaoberal s uvedenými skutočnosťami z predošlého vyjadrenia, najmä názorom najvyššieho súdu a ústavného súdu a prihliadol pritom na súkromný a rodinný život žalobcu.

Následne žalovaný v odvolacom konaní vydal žalobou napadnuté rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA2-2020/021931-018 zo dňa 04.09.2020, ktorým potvrdil prvostupňové administratívne rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018 vo veci zamietnutia žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky zo dňa 19.02.2018, a to z dôvodu podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z., účinného v čase vydania rozhodnutia. Rozhodnutie o odvolaní nadobudlo právoplatnosť dňa 10.09.2020.

Žalovaný poukázal na znenie prechodných ustanovení § 13lf ods. 1 a 2 zákona č. 404/2011 Z. z. a § 13lg ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z., v zmysle ktorého konania podľa tohto zákona začaté pred 1. januárom 2019 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2018; podľa ustanovení tohto zákona účinných od 1. januára 2019 sa dokončia len vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie. V nadväznosti na uvedené žalovaný dôvodil, že ustanovenia zákona č. 404/2011 Z. z. pojednávajúce o trvalom pobyte na území Slovenskej republiky sa od 01.01.2019 nezmenili a nie sú pre žalobcu priaznivejšie, a preto bolo rozhodnuté podľa zákona účinného do 31.12.2018.

Za podklad rozhodnutia vo veci žiadosti žalobcu žalovaný označil zistenie správneho orgánu, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu, získané na základe informácie utajovaného charakteru so stupňom utajenia „Vyhradené“, ktorej pôvodcom je SIS. V tejto súvislosti dôvodil, že získaná informácia je utajovaného charakteru, požívajúca ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, preto nie je možné uvedenú informáciu zverejniť. Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností stupňom utajenia Vyhradené sa označuje utajovaná skutočnosť vtedy, ak by neoprávnená manipulácia s ňou mohla zapríčiniť poškodenie právom chránených záujmov právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktoré by mohlo byť nevýhodné pre záujmy Slovenskej republiky. Žalovaný mal za to, že správny orgán túto skutočnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, a tak je zrejmé, z čoho pri rozhodovaní vychádzal. Žalovaný ďalej uviedol, že písomnosť obsahovala informácie, na základe ktorých je dôvodná obava, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

V súvislosti s nesprístupnením utajovaných skutočností právnomu zástupcovi žalobcu žalovaný argumentoval poukazom na zákon č. 404/2011 Z. z., regulujúci podmienky cudzincov na území Slovenskej republiky, ktorý zveril právomoc SIS zaujať v rozsahu jej pôsobnosti, prihliadajúc najmä na bezpečnostné záujmy štátu, stanovisko k žiadosti o udelenie pobytu. SIS má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať, takúto žiadosť, a v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, je plne kompetentným orgánom na vydanie takého stanoviska, na základe ktorého má správny orgán bez pochyb za preukázané, že je dôvod na zamietnutie žiadosti podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. Žalovaný argumentoval, že utajované informácie obsahujú spravodajské informácie, ktorých pôvodcom je SIS. Mal za to, že nie je v kompetencii správneho orgánu ani žalovaného zasahovať do činnosti SIS, spôsobu získania spravodajských informácií, taktiež správny ani žalovaný nemajú dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto informácií získaných SIS k žalobcovi. SIS získala k žalobcovi určité informácie, a tieto informácie sú utajovaného charakteru. Žalovaný opätovne uviedol, že pôvodcom utajovanej písomnosti je SIS, a z toho dôvodu nie je v kompetencii správneho orgánu dávať súhlas na oboznámenie sa s utajovanými informáciami podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. V tejto súvislosti dôvodil, že ak by správny orgán umožnil žalobcovi alebo jeho splnomocnenému zástupcovi oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou, alebo by utajovanú skutočnosť zverejnil, došlo by zo strany správneho orgánu k porušeniu predpisov na úseku ochrany utajovaných skutočností. Informácie postupované policajnému útvaru sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také používajú ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. V prípade uvedenia týchto informácií v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je neutajovanou písomnosťou, by mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolenej osobe. V podstate sa ide o snahu zabrániť zverejňovaniu prameňov, z ktorých sa dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Ak by sa v odôvodnení uviedol obsah utajovanej písomnosti mohlo by dôjsť k odkrytiu zdroja poznatkov samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa mohlo zmariť konanie

príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti by mohlo dôjsť aj k zverejneniu postupov používaných na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky. Utajované informácie podliehajú špeciálnemu režimu utajenia podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. Tento zákon vymedzuje jednak utajované skutočnosti a tiež oprávnené osoby, ktoré sú určené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami alebo, ktorým oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona. Nahliadnutie do tejto časti administratívneho spisu podlieha režimu podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, z ktorého vyplýva, že s utajovanými skutočnosťami sa môže oboznámiť len advokát žalobcu, a to na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí.

V nadväznosti na uvedené žalovaný dal do pozornosti, že SIS nedala súhlas k žiadosti žalobcu o jednorazové sprístupnenie utajovaných skutočností pre jeho splnomocneného zástupcu.

Nevyhnutnosť zásahu do výkonu práva žalobcu garantovaného článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) žalovaný zdôvodnil potrebou ochrany bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, ako aj predchádzaniu zločinnosti, a to pred ohrozením zo strany žalobcu. Odôvodnenie ohrozenia bezpečnosti štátu a nevyhnutnosti zásahu do práv žalobcu je determinované aj na základe informácií, ktoré sú obsiahnuté v utajovanej písomnosti, s ktorou sa správny orgán, ako aj žalovaný oboznámili. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že čl. 8 Dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký.

S poukazom na uvedené žalovaný zastal názor, že bol splnený všeobecný záujem – bezpečnostný, dodajúc, že ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. je ustanovením kogentným, kde je dôraz kladený na slovo „zamietne“ a správny orgán tak po naplnení dôvodov predmetného ustanovenia nemá inú možnosť, než žiadosť žalobcu zamietnuť. Žalovaný, stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa, ustálil, že na základe predložených dokladov a zo zistených skutočností je potrebné v danom prípade uplatniť ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z., pretože bola naplnená skutková podstata odôvodňujúca zamietnuť žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa vyššie uvádzaného ustanovenia.

Záverom žalovaný uviedol, že žalobca môže v priebehu celého odvolacieho konania uvádzať nové skutočnosti a dôkazy a žalovaný na ich základe môže konanie buď doplniť alebo zistené nedostatky odstrániť. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že splnomocnený zástupca žalobcu v podanom odvolaní neuviedol podstatné skutočnosti, ktoré by mali akýkoľvek vplyv na zmenu rozhodnutia správneho orgánu. Všetky ostatné pripomienky v odvolaní žalovaný vyhodnotil ako irelevantné a nezaoberal sa nimi, keďže sa opakovane dotýkajú skutočností, na ktoré už žalovaný reagoval.

II. Rozsah a dôvody žaloby

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, vrátane postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, a navrhol, aby správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Zopakoval priebeh administratívneho konania a dal do pozornosti právny záver Krajského súdu v Bratislave, vyslovený v rozsudku sp. zn. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019, ktorým zrušil skoršie rozhodnutie žalovaného č. PPZ-LICP-BAZ-2019/00004153-007 zo dňa 13.03.2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň poukázal žalobca na skutočnosť, že krajský súd zrušil skoršie rozhodnutie žalovaného najmä z dôvodu, že toto bolo v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, ktorým ústavný súd rozhodol tak, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o byte

cudzincov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Na podporu tvrdenia nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, vydaného v ďalšom konaní, žalobca citoval aj body 54., 58., 62. až 64. a body 68. a 69. zo zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019.

Žalobca namietal, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 04.09.2020, ktorým znovu potvrdil prvostupňové administratívne rozhodnutie zo dňa 19.06.2018 o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území SR, nepostupoval v súlade s právnym názorom krajského súdu vysloveným v uvedenom zrušujúcom rozsudku a potvrdenie rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa dôvodil nesúhlasom SIS s udelením požadovaného trvalého pobytu žalobcovi pre dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, čím bol podľa žalovaného splnený všeobecný záujem bezpečnostný podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

V nadväznosti na uvedené dal žalobca do pozornosti, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia podal vyjadrenie k výzve žalovaného, v ktorom okrem iného poukázal na vec sa vzťahujúci sa nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018 s tým, že podľa obsahu výzvy konajúci správny orgán chce znovu zamietnuť žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky z toho istého dôvodu, avšak v tomto konaní svoje rozhodnutie bude opierať o iné ustanovenie zákona o pobyte cudzincov (§ 125 ods. 6). Žalobca v tejto súvislosti vo vyjadrení k výzve uviedol, že v predošlom rozhodnutí nebol uvedený dôvod zamietnutia žiadosti, ani v druhom rozhodnutí správneho orgánu nebude uvedený dôvod zamietnutia žiadosti žalobcu s tým rozdielom, že v tomto bude odkaz na iné ustanovenie zákona o pobyte cudzincov. Namietal, že spoločne v oboch konaniach o odvolaní žalobcu je to, že účastník konania (žalobca) nemá možnosť sa vyjadrovať k podstate veci zamietnutia, teda k bezpečnostnému dôvodu.

V súvislosti so zrušením ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov ústavným súdom dal žalobca na podporu opodstatnenosti svojej námietky, napádajúcej nemožnosť žalobcu vyjadrovať sa k podstate veci zamietnutia jeho žiadosti, časti nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, obsahujúceho dôvody návrhu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, príp. „NS SR“) na posúdenie súladu, resp. nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov s Ústavou Slovenskej republiky. Žalobca zdôraznil argumentačné tvrdenie najvyššieho súdu, že napadnuté ustanovenia o pobyte cudzincov popierajú princíp rovnosti účastníkov súdneho konania, ktorý je nevyhnutnou súčasťou každého právneho štátu (ako sa k nemu hlási aj ústava vo svojom čl. 1 ods. 1) a ktorý je podporovaný aj zákazom diskriminácie obsiahnutom v čl. 12 ústavy (a ktorého súčasťou je aj princíp rovnosti pred zákonom) v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy. Okrem toho odopierajú tiež procesné práva garantované čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru a čl. 47 Charty.

Ďalej dal z argumentácie najvyššieho súdu žalobca okrem iného do pozornosti názor najvyššieho súdu, že napadnutá právna úprava porušuje nielen právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa § 48 ods. 2 ústavy, ale aj princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti zbraní ako základné definičné prvky práva na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd zdôraznil, že už v konaní pred správnym orgánom má byť účastníkovi konania (cudzincovi) daná možnosť účinne sa brániť (§ 33 ods. 2 správneho poriadku), ak napr. má dôkazy, ktoré môžu vyvrátiť skutočnosti, ktoré tvoria podklad rozhodnutia, alebo ak z iného dôvodu nesúhlasí s podkladom rozhodnutia (utajovanou skutočnosťou).

V nadväznosti na uvedené žalobca s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 správneho poriadku uviedol, že spoľahlivé zistenie stavu veci predpokladá postup, kedy si správny orgán obstará také podklady pre rozhodnutie, ktoré mu umožnia zistiť presne a úplne skutočný stav vecí, čo v praxi znamená, že je nevyhnuté vykonať všetky vyšetrenia nevyhnutné na objasnenie rozhodujúcich okolností a dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia), jednak zabezpečiť, aby skutkové zistenia vyvedené

z vykonaných vyšetrovaní zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Žalobca ďalej dôvodil, že možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, vyjadruje zákonný nárok účastníka konania a zúčastnených osôb, aby im výsledky zisťovania boli dané na vedomie. Toto právo sa vzťahuje na všetky dôkazné prostriedky, a to nie len pokiaľ ide o ich hodnotnosť, ale aj pokiaľ ide o výber alebo spôsob uplatnenia. Žalobca dodal, že účel ustanovenia treba vykladať v spojitosti s § 3 ods. 2 ako aj v spojitosti s § 3 ods. 4 správneho poriadku.

Žalobca uviedol, že k obsahu výzvy žalovaného ani k rozhodnutiu, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu, nie je možné podať relevantné vyjadrenie ani odvolanie, pretože nie je k čomu sa vyjadrovať z dôvodu nerovnosti postavenia účastníka konania pred správnym orgánom, pretože žalobca nepozná obsah informácie, odvolávajúc sa na vyššie uvedený názor najvyššieho súdu).

Záverom žalobca dodal, že je schopný kedykoľvek vyvrátiť obsah utajovanej informácie, avšak musí mať na to príležitosť, a to v rámci spravodlivého procesu, pri ktorom budú rešpektované zákony, základné ľudské práva a hodnoty.

III. Vyjadrenia žalovaného a žalobcu

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k obsahu žaloby zotrval na zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia a navrhol správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Zopakoval priebeh administratívneho konania a dôvody žalobou napadnutých rozhodnutí oboch stupňov. V podstate argumentoval poukazom na utajovaný charakter informácií poskytnutých SIS, ktoré sú pre konajúci správny orgán záväzné a ktoré nebolo možné v zmysle ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností zverejniť a ani sprístupniť žalobcovi na oboznámenie sa s ich obsahom. Rovnako tak správny orgán relevantnosť a pravdivosť utajovaných informácií, ktorých pôvodcom je Slovenská informačná služba, nemá dôvod spochybňovať.

K postupu konajúceho správneho orgánu prvého stupňa vo veci žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky žalovaný s poukazom na znenie § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. uviedol, že na základe uvedeného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov správny orgán dňa 05.03.2018 zaslal žiadosť o stanovisko k pobytu žalobcu na SIS a na Vojenské spravodajstvo. Dňa 23.03.2018 bola na správny orgán doručená z Vojenského spravodajstva odpoveď, že nemá námietky k žalobcovi o udelenie pobytu. Dňa 10.04.2018 bola doručená na správny orgán z Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru prostredníctvom žalovaného informácia, kde sa uvádza, že v žiadosti pod č. PPZ-HCP-BA8-1062-003/2018-ž zo dňa 05.03.2018 je potrebné postupovať podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona č. 404/2011 Z. z. Vzhľadom na to, že získané informácie boli utajovaného charakteru, na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, nebolo možné uvedené informácie zverejniť.

Žalovaný dôvodil, že podkladom pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu o zamietnutí žiadosti žalobcu č. PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-ž zo dňa 19.06.2018 bolo nesúhlasné stanovisko SIS k pobytu žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky. Žalovaný mal za to, že nesúhlasné stanovisko SIS k pobytu je považované za relevantný podklad pre zamietnutie žiadosti žalobcu. Nesúhlasným stanovisko mal správny orgán preukázateľne a celkovo zistený skutočný stav veci. Takýmto nesúhlasným stanovisko je správny orgán viazaný. V konaní o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky správny orgán postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom, konkrétne s jeho splnomocneným zástupcom. Pred vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti bol žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu

vyrozumený o zistených skutočnostiach a bola mu daná možnosť k týmto sa vyjadriť. Svedčia o tom aj doručky o prevzatí/neprevzatí zásielok, ako aj vyjadrenia žalobcu k podkladom.

K predchádzajúcemu administratívne konaniu žalovaný uviedol, že podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku preskúmal odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu č. p.: PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018, ktorým bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. a rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA2-2019/004153-007 zo dňa 13.03.2019 potvrdil napadnuté rozhodnutie podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku.

V nadväznosti na uvedené dal do pozornosti, že žalobcovi bol zrušený trvalý pobyt na päť rokov na území Slovenskej republiky a bola mu zamietnutá žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky.

Žalovaný taktiež poukázal na skutočnosť, že žalobca bol Okresným súdom Dunajská Streda dňa 12.06.2020 rozsudkom sp. zn. 1 T/91/2019 - 1039 uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona za použitia § 128 ods. 1 Trestného zákona; prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona za použitia § 128 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h) Trestného zákona k úhrnnému nepodmienečnému trestu vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa žalobca pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Proti tomuto rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede sp. zn. 1 T/91/2019 - 1039 podal žalobca odvolanie na Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením sp. zn. 3To/143/2020-1406 zo dňa 16.02.2021 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda a odvolanie žalobcu podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

V súvislosti s vyššie uvádzanými skutočnosťami žalovaný dodal, že tvrdenie splnomocneného zástupcu žalobcu o tom, že by mal byť žalobca Okresným súdom Dunajská Streda prepustený na slobodu, sa nezakladá na pravde.

Žalovaný ďalej argumentoval, že priebeh samotného konania je v rukách správneho orgánu a v zásade by mal smerovať k jednému - k nazbieraniu dostatočného množstva použiteľných podkladov, na základe ktorých môže správny orgán objektívne a správne rozhodnúť. K tomuto účelu má správny orgán viacero prostriedkov, ktoré môže v priebehu konania využiť v súlade so správnym poriadkom. Žalovaný ďalej dôvodil, že je na úvahe správneho orgánu, aké prostriedky si na zabezpečenie dostatočného získania podkladov na rozhodnutie zvolí. Správny poriadok umožňuje využitie viacerých dôkazných prostriedkov, na základe ktorých môže správny orgán získať podklady potrebné k svojmu rozhodnutiu, pričom vykonanie týchto dôkazov sa môže udiť z jeho vlastnej iniciatívy alebo na základe návrhu žalobcu. Správny poriadok stanovuje povinnosť správneho orgánu zistiť presne a úplne skutočný stav prejedávanej veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Na dokazovanie je možné použiť všetky zákonné prostriedky - aj iné než vymenované, ktorými je možné zistiť a objasniť skutočný stav veci. Správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania, výber prostriedkov dokazovania závisí od konkrétnych skutočností v danom správnom konaní. Musia však byť v súlade s právnymi predpismi. Spôsob akým prebieha hodnotenie dôkazov vychádza rovnako zo správneho poriadku, správny orgán postupuje pri hodnotení dôkazov podľa svojej úvahy, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Nie je potreba dokazovať tie skutočnosti, ktoré sú všeobecne známe, alebo ktoré sú známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti.

Žalovaný mal za to, že z povinnej súčinnosti správneho orgánu a žalobcu vyplýva, že správneho orgánu nemožno vytýkať ako chybu konania, ak neprihliadol na dôkazy, ktoré mohol navrhnúť len žalobca a ich

nenavrhol. Správny orgán pri zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky nesleduje svoj prospech, ale sa rozhoduje na základe informácií, ktoré získa počas konania, alebo ktoré sú mu známe zo služobnej činnosti a ktoré mu žalobca v konaní poskytne.

Žalovaný považoval za potrebné opätovne poukázať na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, podľa ktorého informačná služba je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Vo svojej činnosti sa spravuje ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. V tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, podľa ktorého informačná služba v rozsahu svojej pôsobnosti získava, sústreďuje a vyhodnocuje informácie o činnosti smerujúcej proti bezpečnosti Slovenskej republiky.

Žalovaný argumentoval, že nie je v kompetencii správneho orgánu ani žalovaného zasahovať Slovenskej informačnej službe do spôsobu získania informácií, taktiež správny orgán a žalovaný nemá dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto získaných informácií k žalobcovi. Zákon č. 404/2011 Z. z., regulujúci podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky, zveril právomoc Slovenskej informačnej službe zaujať v rozsahu pôsobnosti, prihliadajúc najmä na bezpečnostné záujmy štátu, stanovisko k žiadosti zaslanej správny orgánom.

V súvislosti s činnosťou Slovenskej informačnej služby mal žalovaný za to, že táto je kompetentným orgánom na posudzovanie a vyhodnocovanie miery ohrozenia bezpečnosti štátu, a je orgánom kompetentným v plnej miere zhodnotiť žiadosť správneho orgánu a žalovaného o vydanie stanoviska podľa ustanovenia § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., pritom má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať takúto žiadosť a v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žalobca ohrozí bezpečnosť štátu, je plne kompetentným orgánom na vydanie takého stanoviska.

Žalovaný zastal názor, že ak by bola utajovaná skutočnosť zverejnená, došlo by zo strany správneho orgánu a žalovaného k porušeniu predpisov na úseku ochrany utajovaných skutočností. V tejto súvislosti dôvodil, že informácie postupované policajnému útvaru sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. V prípade uvedenia týchto informácií vo výzve na vyjadrenie, resp. v odôvodnení rozhodnutia, ktoré sú neutajovanou písomnosťou, by mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolenej osobe. V podstate ide o snahu zabrániť zverejňovaniu prameňov, z ktorých sa dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Ak by sa uviedol obsah utajovanej písomnosti, mohlo by dôjsť k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa mohlo zmariť konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti by mohlo dôjsť aj k zverejneniu postupov používaných na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky.

Žalovaný zopakoval, že utajované informácie podliehajú špeciálnemu režimu utajenia podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností. Tento zákon vymedzuje jednak utajované skutočnosti a tiež oprávnené osoby, ktoré sú určené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, alebo ktorých oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona. Nahliadnutie do tejto časti administratívneho spisu podlieha režimu podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, z ktorého vyplýva, že s utajovanými skutočnosťami sa môže oboznámiť len advokát žalobcu, a to na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí. Správny orgán a žalovaný sú viazaní vyjadrením SIS a takéto vyjadrenie je pre správny orgán a žalovaného záväzná. Správny orgán a žalovaný koná podľa zákonných ustanovení zákona č. 404/2011 Z. z., ako aj zákona č. 71/1967 Zb. a nemôže podľa ľubovôle takéto vyjadrenie ignorovať.

Záverom žalovaný uviedol, že po preskúmaní správnej žaloby nezistil dôvody, pre ktoré by malo byť rozhodnutie správneho orgánu zrušené, pričom s poukazom na svoje vyjadrenie a v tomto uvádzané skutočnosti zotrval na svojich rozhodnutiach.

Žalobca k vyjadreniu žalobcu repliku v lehote stanovenej správnym súdom nepodal.

IV. Relevantná právna úprava

Podľa § 2 ods. 1 SPP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 6 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho dodatkových protokolov (zverejnený Oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., ďalej v texte rozsudku len „Dohovor“) každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo

zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa § 2 ods. 1 písm. l) zákona č. 404/2011 Z. z. ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

Podľa § 48 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,
- c) mieru integrácie štátneho príslušníka tretej krajiny do spoločnosti,
- d) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu trvalého pobytu.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

Podľa § 120 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z., ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, 91a) ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

Podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona č. 404/2011 Z. z. v znení účinnom do 06.03.2019 policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

Podľa § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktorí pri nesúhlase s udelením pobytu zašlú nesúhlasné stanovisko policajnému útvaru do pätnástich dní od

doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety prihlíada na záujmy štátu v rozsahu svojej pôsobnosti.

Podľa § 131f ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. konania podľa tohto zákona začaté pred 1. májom 2018 sa dokončia podľa predpisov účinných do 30. apríla 2018; podľa ustanovení tohto zákona účinných od 1. mája 2018 sa dokončia len vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie.

Podľa § 131g ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. konania podľa tohto zákona začaté pred 1. januárom 2019 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2018; podľa ustanovení tohto zákona účinných od 1. januára 2019 sa dokončia len vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie.

Podľa § 35 ods. 3 zákon č. 215/2014 Z. z. v znení účinnom do 11.04.2019 za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam.

Podľa § 35 ods. 4 zákon č. 215/2014 Z. z. v znení účinnom do 11.04.2019 štátny orgán, ktorý vo veci koná, je povinný neodkladne písomne informovať úrad a pôvodcu utajovanej skutočnosti o osobe uvedenej v odseku 3 a o rozsahu jej oboznámenia s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia Prísne tajné, Tajné alebo Dôverné.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 vety prvej a druhej správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

V. Konanie na správnom súde a právne posúdenie veci správnym súdom

Správny súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a administratívneho spisu orgánu verejnej správy, preskúmal napadnuté rozhodnutia oboch stupňov, ako i postup predchádzajúci ich vydaniu v medziach žalobného návrhu a podstatných žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP, § 183 SSP), za splnenia procesných podmienok postupom podľa § 107 ods. 2 SSP v spojení s § 137 ods. 4 SSP vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle súdu a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby.

Predmetom súdneho prieskumu zákonnosti je rozhodnutie žalovaného zo dňa 04.09.2020, ktoré žalovaný vydal v rámci ďalšieho odvolacieho konania, do ktorého štádia sa konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky vrátilo po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019, ktorým krajský súd zrušil skoršie rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.03.2019, ktorým žalovaný v rámci odvolacieho konania potvrdil administratívne rozhodnutie prvého stupňa č. PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018, ktorým bola žalobcovi predmetná žiadosť zamietnutá.

Konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky bolo začaté podaním žiadosti žalobcom na príslušnom správnom orgáne dňa 19.02.2018.

Z obsahu administratívneho rozhodnutia prvého stupňa zo dňa 19.06.2018 vyplýva, že žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas na území Slovenskej republiky bola prvostupňovým správnym orgánom zamietnutá z dôvodu podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v spojení s aplikáciou ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) citovaného zákona. Teda vo vzťahu k posudzovanej osobe žalobcu pre účely konania o jeho žiadosti o udelenie predmetného časovo neobmedzeného trvalého pobytu konajúci správny orgán na základe vyjadrenia Slovenskej informačnej služby ustálil záver o existencii dôvodného podozrenia, že žalobca ako príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

V čase vydania skoršieho rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu (zo dňa 13.03.2019) bolo ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov (č. 404/2011 Z. z.) neúčinné na základe nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 z 12. decembra 2018, zverejneného dňa 06.03.2019 v Zbierke zákonov č. 70/2019 Z. z. Ústavný súd uvedeným nálezhom rozhodol o nesúlade ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. V súlade s čl. 125 ods. 3 Ústavy SR predmetné ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov stratilo účinnosť dňom zverejnenia nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 z 12. decembra 2018 v Zbierke zákonov, teda dňom 06.03.2019.

Z uvedenej právnej skutočnosti vychádzal aj Krajský súd v Bratislave v zrušujúcom rozsudku sp. zn. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019, keď v predmetnej veci dospel k záveru o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.03.2019, pretože prvostupňové rozhodnutie (zo dňa 19.06.2018), ktoré vychádzalo z ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, žalovaný potvrdil dňa 13.03.2019, t. j. v čase, keď už toto ustanovenie zákona nebolo účinné. Krajský súd v Bratislave poukazuje na to, že prvostupňové a odvolacie správne konanie tvoria jeden celok, sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že v čase vydania prvostupňového rozhodnutia bolo ustanovenie § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov účinné, a teda nemôže obstať tvrdenie, že žalovaný neaplikoval pri svojom rozhodovaní ustanovenie § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, keď rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil. V tejto súvislosti krajský súd dôvodil, že účinok „ex nunc“ (t. j. účinok od teraz, od právnej skutočnosti) nevylučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

Inými slovami, skutočnosť, že správny orgán použil v relevantnom čase vydania rozhodnutia účinné ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, nepostačuje na potvrdenie zákonnosti tohto postupu v rámci odvolacieho konania, pretože v čase rozhodovania žalovaného v odvolacom konaní, rozhodnutie prvého stupňa nebolo právoplatné a jeho potvrdením len tak bez ďalšieho, kedy sa žalovaný v odvolacom konaní a v rozhodnutí o odvolaní nevysporiadal so skutkovými a právnymi závermi správneho orgánu prvého stupňa, a to už s prihliadnutím aj na dôvody vyslovenia nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov s ústavou a medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská

republika viazaná, de facto s konečnou platnosťou (z pohľadu právoplatného rozhodnutia vo veci samej bez prípustnosti riadneho opravného prostriedku) potvrdil protiústavné rozhodnutie prvého stupňa, ktoré sa na základe rozhodnutia žalovaného stalo právoplatným, vrátane jeho arbitrárnych dôvodov, na ktorých je založené.

V zmysle právneho názoru vysloveného krajským súdom v zrušujúcom rozsudku bolo povinnosťou žalovaného buď odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 19.06.2018 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie s tým, aby príslušný správny orgán prvého stupňa doplnil dokazovanie a dôvody rozhodnutia vo veci žiadosti žalobcu podľa zákona o pobyte v znení výroku nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 z 12. decembra 2018, ako aj v intenciách právneho názoru vysloveného ústavným súdom vo vzťahu k zabezpečeniu práva účastníkov konania podľa zákona o pobyte cudzincov na spravodlivé konanie pred príslušným správnym orgánom. Prípadne bolo povinnosťou žalovaného postupom podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku doplniť dokazovanie a vadu spočívajúcu v aplikácii protiústavného ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov odstrániť a v intenciách právneho názoru ústavného súdu (viažúceho sa k dôvodom vyslovenia protiústavnosti predmetného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov) v spojení s právnym názorom vyplývajúcim zo zrušujúceho rozsudku po vyhodnotení zisteného skutkového stavu, za súčasného dodržania postupu rešpektujúceho právo žalobcu na spravodlivé konanie, rozhodnúť o odvolaní v nadväznosti na okolnosti prípadu niektorým zo spôsobov predpokladaných ustanovením podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku.

Z obsahu administratívneho spisu a žalobou napadnutého rozhodnutia zo dňa 04.09.2020 vyplýva, že žalovaný sa právnym názorom vyplývajúcim z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/77/2019-71 zo dňa 14.11.2019, v kontexte s právnym názorom ústavného súdu v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 z 12. decembra 2018, neriadil.

Po formálnych úkonoch vyžiadania si vyjadrenia žalovaným k osobe žalobcu od Slovenskej informačnej služby a po výzve žalobcovi na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, rozhodol žalovaný rovnako, ako v zrušenom rozhodnutí o odvolaní zo dňa 13.03.2019. Bez doplnenia odôvodnenia a dokazovania v intenciách vyššie uvedených rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave a Ústavného súdu Slovenskej republiky sa žalobca nijako nevysporiadal s námietkami ohľadom neoboznámia žalobcu s dôvodmi zakladajúcimi dôvodné podozrenie konajúcich správnych orgánov o bezpečnostnom riziku osoby žalobcu. Rovnako sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal ani s návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania, za čo možno považovať listiny predložené žalobcom správnemu orgánu spolu s jeho vyjadrením vo veci, ktoré bolo správnemu orgánu doručené dňa 30.05.2018. Naopak, bez ďalšieho žalovaný opätovne potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti žalobcu zo dňa 19.06.2018 ako vecne správne, hoci toto bolo založené na arbitrárnej aplikácii ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o odvolaní predsa konštatoval, že správny orgán rozhodol vecne správne a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami dostatočne a záverom žalovaný uviedol, že rozhodnutie prvého stupňa č. PPZ-HCP-BA8-1062-019/2018-Ž zo dňa 19.06.2018 bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov ako aj v súlade so zákonom o správnom konaní.

V tomto ohľade pre účely prijatia záveru k naplneniu podmienky na zamietnutie predmetnej žiadosti žalobcu z dôvodov podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (spočívajúcej v existencii dôvodného podozrenia o bezpečnostnom riziku v osobe žalobcu pre štát) neobstojí strohé konštatovanie žalovaného, že správny orgán prvého stupňa v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uviedol všetky podklady, z ktorých vychádzal, pričom jedným z podkladov napadnutého rozhodnutia je aj zistenie správneho orgánu, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu, čo mal mať správny orgán preukázané utajovanými informáciami poskytnutými SIS. Vzhľadom na odvolacie dôvody a opakované tvrdenie žalobcu o nerovnosti zbrání spôsobenej znemožnením jeho účinnej obrany v správnom konaní z dôvodu nemožnosti využitia jeho procesného práva podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, bolo povinnosťou žalovaného odstrániť procesné vady konania prvého stupňa a zabezpečiť riadne zistenia skutkového stavu veci za úzkej súčinnosti správneho orgánu so žalobcom ako účastníkom konania,

a to predovšetkým i s prihliadnutím na aktuálny právny stav v priebehu odvolacieho konania, kedy v nadväznosti na právne závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 8/2016 z 12. decembra 2018 ustanovenie § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, tvoriace skutkový a právny základ prvostupňového rozhodnutia, stratilo účinnosť.

Vo vzťahu k dodržaniu zásady legality žalovaným v preskúvanom administratívnom konaní je teda významná práve tá právna skutočnosť, ktorá nastala v dôsledku zmeny zákona o pobyte cudzincov v predmetnom konaní v aplikovanom ustanovení § 120 ods. 2 písm. e), resp. všetkých písmen odseku 2 zákona o pobyte cudzincov s účinnosťou od 06.03.2019, a to na základe nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 8/2016 zo dňa 12. decembra 2018, ktorého prvým výrokom ústavný súd v pléne rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. To znamená, že v priebehu odvolacieho konania a pred právoplatným skončením administratívneho konania o žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na neobmedzenú dobu, došlo k účinnej zmene zákona o pobyte cudzincov v ustanovení § 120 ods. 2 písm. e) citovaného zákona, ktoré bolo v danom prípade významne aplikované v konaní prvého stupňa, a to so zásadným vplyvom na procesné práva žalobcu a spôsob spracovania, vyhodnotenia a aplikácie podkladov potrebných pre rozhodnutie v danej veci.

V súvislosti s ústavou garantovaným právom na spravodlivý proces v konaní pred súdom alebo v administratívnom konaní pred iným orgánom verejnej moci (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom náleze sp. zn. PL. ÚS 8/2016 z 12. decembra 2018 vo vzťahu k podkladom rozhodnutí vo veciach pobytu cudzincov, ktoré svojím charakterom spadajú pod režim ochrany utajovaných skutočností podľa zákona č. 215/2004 Z. z., vyslovil nasledovný právny názor: „122. Základné právo na súdnu ochranu v správnom súdnictve predpokladá nielen formálne umožnenie prístupu uplatnením napadnutej právnej úpravy dotknutých osôb k súdu, resp. súdnej ochrane, ale tiež taký prístup, ktorý im umožní účinnú (efektívnu) ochranu ich individuálnych záujmov. Efektívnosť ochrany individuálnych záujmov závisí od mnohých faktorov, predovšetkým však od práva dotknutej osoby brániť svoje záujmy za najlepších možných podmienok, čo v kontexte napadnutej právnej úpravy znamená, že dotknutá osoba má možnosť vyžadovať od príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) sprístupnenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ jeho rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy a tak so znalosťou veci posúdiť, či je pre ňu užitočné obrátiť sa s príslušným návrhom na súd. Iba tak sa z hľadiska dotknutej osoby môže vylúčiť svojvôľa alebo iný ústavne neudržateľný postup príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) pri napĺňaní účelu napadnutej právnej úpravy vo vzťahu k dotknutej osobe. Z toho vyplýva, že príslušný orgán (policajný útvar, resp. ministerstvo) musí mať zákonom uloženú povinnosť oznámiť dotknutej osobe aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy, ak už z dôvodu ochrany verejnej bezpečnosti nemôže dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy.“

V nadväznosti na vyššie uvedený právny názor ústavného súdu správny súd dodáva, že ani žalovaným realizovaný postup podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého si vyžiadal stanovisko Slovenskej informačnej služby k predmetnej žiadosti žalobcu (ktoré bolo nesúhlasné), nie je dôvodom na nedodržanie zásad spravodlivého konania pred orgánom verejnej správy. V prípade negatívneho vybavenia žiadosti o umožnenie jednorazovo oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, bolo povinnosťou správneho orgánu vyabstrahovať pre účely oboznámenia žalobcu s podkladmi rozhodnutia ako aj v rozhodnutí dôvody týkajúce sa predpokladanej hrozby ohľadom bezpečnosti štátu zo strany osoby žalobcu, ktoré tvoria podklad pre zamietnutie jeho žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Správny súd zároveň dodáva, že nesúhlasné stanovisko SIS, získané pre účely rozhodovania postupom podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, je jedným z podkladov, na základe ktorých správny orgán rozhoduje o žiadosti účastníka konania o udelenie pobytu, pričom v intenciách právneho názoru

ústavného súdu aj v prípade tohto podkladu rozhodnutia má správny orgán povinnosť oznámiť dotknutej osobe aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia podľa zákona o pobyte cudzincov, a to bez toho, aby došlo k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolenej osobe, ako aj za súčasného zachovania utajenia prameňov, zdrojov a spôsobov získania relevantných informácií o potencionálnej nebezpečnosti preverovaného žiadateľa o udelenie určitého druhu pobytu na území SR.

V kontexte okolností prejednávaneho prípadu správny súd považuje za potrebné dodať, že ústavné právo na spravodlivý proces nachádza svoje reálne kontúry v zákonných úpravách konkrétnych zásad správneho konania, ako aj konkrétnych procesných práv účastníkov správnych konaní, ktoré sú okrem iného premietnuté do práva účastníka konania navrhovať v konaní dôkazy a ich doplnenie (§ 33 ods. 1 správneho poriadku), ako aj do procesného práva účastníka konania pred vydaním rozhodnutia vo veci oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia za účelom využitia možnosti vyjadriť sa k ich obsahu a k spôsobu ich zistenia, prípadne za účelom využitia možnosti navrhnúť doplnenie podkladov potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci samej. Hoci je pre správne konanie typické vrchnostenské postavenie konajúceho orgánu verejnej správy vo vzťahu k účastníkovi správneho konania, kedy orgán verejnej správy autoritatívne, avšak limitovaný v súlade so zásadou legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), upravuje formou rozhodovania a vydávania iných opatrení práva a povinnosti účastníka konania, jednotlivé fragmenty tvoriace sumu procesných práv garantujúcich účastníkovi konania právo na spravodlivý proces, vytvárajú podmienky na uplatnenie zásady rovnosti zbraní. Právo účastníka konania na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia korešponduje s povinnosťou konajúceho správneho orgánu v rámci príslušného administratívneho konania umožniť účastníkovi konania toto právo fakticky a účinne realizovať, čomu zodpovedá imperatív určujúci túto povinnosť priamo správne orgánu v ustanovení § 33 ods. 2 správneho poriadku. Preto i v správnych konaniach o žiadostiach podľa zákona o pobyte cudzincov, ktorí a priori bez splnenia zákonom stanovených podmienok nemajú právny nárok na vyhovie žiadostiam o udelenie požadovaného druhu pobytu, je nevyhnutné pri skúmaní existencie podmienok na udelenie, prípadne neudelenie požadovaného pobytu, dodržať procesné zásady v rámci príslušného administratívneho konania a vytvoriť možnosti na uplatňovanie procesných práv dotknutého účastníka konania. Zákonnosť takého postupu, výsledkom ktorého má byť zákonné rozhodnutie vo veci samej, determinuje aj zákonná aplikácia súvisiacich právnych predpisov vzťahujúcich na predmetný prípad spôsobom, ktorý bez dôvodov osobitného zreteľa absolútne nevytlúči účinné uplatňovanie procesných práv účastníka konania garantovaných právom na spravodlivé konanie.

Je povinnosťou správneho orgánu, aby od pôvodcov utajovaných informácií, tvoriacich podklad pre rozhodnutie vo veci, zabezpečil potrebný abstrakt relevantných informácií, ktoré tvoria podstatu dôvodov na rozhodnutie, v danom prípade podstatu tvrdení o existencii dôvodného podozrenia, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte na území Slovenskej republiky ohrozí bezpečnosť štátu. Zabezpečenie uvedených podkladov je potrebné nie len z hľadiska aplikácie zásady úzkej súčinnosti správneho orgánu s účastníkom konania a z hľadiska zabezpečenia realizácie zásady na spravodlivé konanie prostredníctvom vytvorenia zo strany správneho orgánu faktickej možnosti uplatňovania procesných práv účastníka konania, ale je potrebné aj z hľadiska zabezpečenia presvedčivosti odôvodnenia predmetného rozhodnutia pokiaľ ide o otázku zákonnej aplikácie hmotnoprávnych podmienok udeľovania toho ktorého typu pobytu na území Slovenskej republiky, resp. hmotnoprávne podmienky na zamietnutie žiadosti o jeho udelenie na riadne a úplné zistený skutkový stav, a to predovšetkým v kontexte správnosti posúdenia proporcionality medzi protichodnými právami a povinnosťami, reprezentovanými na jednej strane záujmom a povinnosťou správneho orgánu na zabezpečení ochrany bezpečnosti štátu a na strane druhej záujmom žalobcu na realizáciu práva na rodinný život.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu prvostupňového administratívneho konania spolu s vyjadrením k podkladom rozhodnutia predložil správne orgánu prvého stupňa listiny vzťahujúce sa k ukončenou trestného konania, ktoré sa viedlo voči žalobcovi v Dánskom kráľovstve v súvislosti s podozrením o jeho účasti na príprave teroristického útoku v Dánsku. Predmetné listiny preložené do slovenského jazyka konajúce správne orgány nevyhodnotili s odôvodnením, že tieto boli podané po lehote, predĺženej správne orgánom do 27.05.2018 (listiny boli žalobcom

podané na poštovú prepravu dňa 28.05.2018 a doručené správne orgánu boli dňa 30.05.2018). Ani správny orgán prvého stupňa ani žalovaný v napadnutých rozhodnutiach nevysvetlili, na základe akého zákonného ustanovenia uplatnili koncentračnú zásadu, ktorá by ich oprávňovala neprihliadať na oneskorene predložené dôkazy a tieto nijako za účelom riadneho a úplného zistenia skutkového stavu nevyhodnotiť. Žiadne ustanovenie správneho poriadku ani zákona o pobyte cudzincov explicitne neobmedzuje uplatňovanie zásady materiálnej pravdy ovládajúcej správne konanie a nestanovuje, že na oneskorene podané vyjadrenie na základe výzvy podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku alebo na oneskorene predložené dôkazy účastníkom konania správny orgán neprihliada. Správny orgán prvého stupňa a rovnako tak žalovaný rozhodli vo veci bez toho, aby listiny, hoc žalobcom predložené s oneskorením jedného dňa (išlo o procesnú lehotu stanovenú správnym orgánom, ktorej zmeškanie možno odpustiť), vyhodnotili vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti podozrenia o existencii bezpečnostného rizika vzťahujúceho sa k osobe žalobcu, prípadne aby uviedli, z akého dôvodu sú vo vzťahu k vyhodnocovaným zákonným podmienkam na udelenie, príp. neudelenie požadovaného typu pobytu žalobcom predložené listiny irelevantné.

Z vyjadrenia žalovaného k obsahu správnej žaloby vyplýva, že v čase preskúmaného odvolacieho konania mohol mať žalovaný vedomosť o neprávoplatnom odsúdení žalobcu zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona za použitia § 128 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona za použitia § 128 ods. 1 Trestného zákona (rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1 T/91/2019 – 1039 zo dňa 12.06.2020). Teda pre účely vyhodnotenia podmienok na udelenie, resp. neudelenia trvalého pobytu žalobcovi na neobmedzený čas na území SR už mal žalovaný vyhodnotiť k osobe žalobcu aj túto skutočnosť, že sa voči nemu vedie trestné stíhanie, ktoré sa v čase vydania rozhodnutia o dovoľaní pred súdom skončilo v tom čase neprávoplatným meritórnym rozhodnutím.

V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného vo vzťahu k oboznámeniu žalobcu s podkladmi rozhodnutia postupovať v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 8/2016 z 12. decembra 2018 a zároveň vyhodnotiť na základe informácií získaných k osobe žalobcu každý dôkaz samostatne a všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiac aj skutočnosti vyplývajúce z dôkazov predložených žalobcom, ako aj skutočnosti zistené žalovaným a správnym orgánom prvého stupňa (ako je právoplatne skončené trestné stíhanie a odsúdenie žalobcu za zločin vydierania a prečin výtržníctva v zmysle rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1 T/91/2019 – 1039 zo dňa 12.06.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/143/2020-1406 zo dňa 16.02.2021 a nemenej významnú skutočnosť k reálnej možnosti viesť žalobcom rodinný život na území SR, keďže jeho manželka sa pravdepodobne nezdržuje na území SR a trvalo žije v Kanade, podľa zistení správneho orgánu prvého stupňa, ktoré uviedol v rozhodnutí).

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností správny súd dospel k záveru, že konajúce orgány verejnej správy pri nedostatočne zistenom skutkovom stave, nedodržaním zásady úzkej súčinnosti správneho orgánu s účastníkom konania porušili jeho právo na spravodlivé konanie vedené pred orgánom verejnej správy, a zároveň napadnuté rozhodnutia oboch stupňov nedostatočne odôvodnili, čo podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c), d), a g) SSP zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorý v rámci svojej kompetencie v odvolacom administratívnom konaní môže sám odstrániť vytýkané vady konania a rozhodnutia, prípadne môže ich odstránenie v rámci odvolacieho konania zabezpečiť. Preto správny súd podľa § 191 ods. 4 SSP vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, pričom tento je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku (§191 ods. 6 SSP).

V konaní úspešnému žalobcovi priznal súd plnú náhradu trov konania podľa § 167 ods. 1 SSP, o výške ktorej bude v zmysle § 175 ods. 2 SSP rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Trnave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať prostredníctvom Krajského súdu v Trnave na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Kasačná sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok (§ 446 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
  - b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
  - c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
  - d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP)
- Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté. (§ 440 ods. 1 SSP)

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom. (§ 440 ods. 2 SSP)

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); je žalovaný Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1 a 2 SSP).